

Hogyan válaszol Isten az imádságra

„Kérem tehát a férfiakat, hogy mindenütt imádkozzanak, szent kezekkel, harag és kétkedés nélkül.”

1 Timóteus 2:8

Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy Isten meghallgatja imáinkat? Nem elég, ha csak hitünkben valljuk az imádkozást. Például több ezer szülő hitt az imádkozásban, és kérte Istent, hogy védje meg gyermekeit a csatatéren, de végül csak azt a hírt kapták, hogy gyermekeik meghaltak vagy súlyosan megsebesültek. Az sem magyarázza, miért van az, hogy amikor egy egész nemzet imádkozik a békéért, gyakran háborús forgószélbe kerül.

Másrészt viszont több ezer ember tanúsítja, hogy Isten meghallgatta imáikat gyermekeik biztonságáért. Mások arról tanúskodnak, hogy Isten milyen csodálatos módon megadta nekik az imáikban kért különleges áldásokat. Ezért pusztán a

tapasztalatok alapján úgy tűnhet, hogy Isten egyesek imáira válaszol, másokéra pedig nem ().

Ez azonban nem áll összhangban azzal, amit a Szentírás mond Istenről. A Biblia azt mondja, hogy „nem tesz különbséget” (ApCsel 10:34). Tehát biztosan van valami jó oka annak, hogy Isten egyes imákat meghallgat, másokat pedig nem. Ha megtaláljuk ezt az okot, az segíthet helyreállítani azok hitét, akiknek imái látszólag meghallgatásra nem találtak.

Az imádkozás a keresztény élet nagyon fontos része. Számos más vallás hívei is széles körben gyakorolják. Az imádkozás vágya elismerése annak, hogy függünk egy magasabb hatalomtól, és kifejezése annak a felismerésnek, hogy szükségünk van egy magunkon kívüli, nálunk bölcsőbb segítségre. Kétségtelen, hogy Isten örül mindazok őszinte vágyának, akik imádkozással próbálnak kapcsolatba lépni vele, mert ez legalábbis egy magasabb, felsőbb hatalom elismerése.

Az imádkozás szinte egyetemes vágya abból fakad, hogy az első ember, Ádám, Isten képmására lett teremtve (Mózes 1:27). Az ember bűnbe esése és halála következtében az isteni kép az ember jellemében jelentősen elmosódott, sok esetben szinte teljesen eltűnt. Ennek maradványai azonban még mindig megvannak, és egyik megnyilvánulása

az imádkozás iránti vágy. Lehet, hogy milliók vannak, akik soha nem imádkoznak, mégis gyakran érznek egyfaj t, hogy imádkozniuk kellene, és büntudatot érznek, mert nem teszik.

Isten örül teremtményei imádkozó szellemének. Miért hallgat azonban meg egyesek imáit, míg mások imái látszólag meghallgatásra nem találnek? Jézus utal a válaszra, amikor a korabeli emberek imádkozásáról beszél. Jézus elmagyarázta, hogy ők azért imádkoztak, hogy az emberek lássák és hallják őket, és azt hitték, hogy Isten meghallgatja őket, mert „sokat beszélnek”. (Máté 6:5-7). Ez arra emlékeztet minket, hogy vannak helyes és helytelen imádkozási magatartások, valamint helyes és helytelen módszerek. Sokan, akik imádkozni kezdenek, őszinték lehetnek, de módszerük nem megfelelő.

A Szentírás rámutat arra, hogy vannak helyes és helytelen dolgok, amelyekért imádkozhatunk. Jakab apostol így ír: „Kértek, és nem kaptok, mert rosszul kértek” (Jakab 4:3). Rendkívül fontos, hogy megbizonyosodjunk arról, hogy milyen kegyelmeket kérhetünk Istentől. Nem várhatjuk el, hogy Isten meghallgassa azokat a kéréseinket, amelyeket csupán a fantáziánk diktál.

Az imádkozás célja

Az imádságnak isteni célja van, és nagyon fontos, hogy ezt szem előtt tartsuk, ha meg akarjuk érteni, miért maradnak egyes imák megválaszolatlanok (). Isten nem azért teremtette az imádságot, hogy megtudja, hogyan kell irányítani a földi ügyeket. Nem arra vár, hogy mi mondjuk meg neki, mit kell tennie. Neki megvannak a saját tervei és céljai, és ha meg akarjuk kapni az áldásainak gazdagságát, elengedhetetlen, hogy imáink összhangban legyenek ezekkel. Jakab szavaival élve, „rosszul” kérünk, ha úgy fordulunk Istenhez, hogy csak a saját vágyainkat mondjuk el neki, anélkül, hogy az ő akaratát keresnénk az életünkben.

A Szentírásban különböző típusú imákra hívják fel a figyelmünket. Ezek közül a legfontosabbak a hálaimák (Zsoltárok 92:1). Isten kétségtelenül örül, amikor teremtményei őt ismerik el áldásaik forrásaként, és ezért hálaadással emelik fel szívüket és hangjukat hozzá.

Vannak imádó imák, amelyek elismerik a Teremtő jellemének dicsőséges tulajdonságait – bölcsességét, igazságosságát, szeretetét és hatalmát. Az Isten dicsőítésének és jellemének imádatának vágya kell, hogy imádságaink nagy részének mozgatórugója legyen. – Zsoltárok 29:1,2

Isten irgalmért való imádságok is helyénvalóak. A Szentírás minden keresztényt arra buzdít, hogy bűneikért az imádság útján kérjék Isten bocsánatát (1 János 1:7-9). Pál ezt úgy fogalmazza, hogy „merészen járunk az irgalom trónjához”, hogy ott irgalmat nyerjünk és kegyelmet találjunk minden szükségben. – Zsidók 4:16

Természetesen vannak olyan imák is, amelyek bizonyos áldásokat vagy kegyelmet kérnek az Úrtól. Ezekkel foglalkozunk most különösen. Vannak, akik egészségért imádkoznak, magukért vagy másokért. Vannak, akik gazdagságért imádkoznak. Vannak, akik védelmet kérnek utazásukra. Milliók imádkoznak a békéért. Gyakran előfordul, hogy egymással háborúban álló országok polgárai imádkoznak, hogy saját hadseregük győzedelmeskedjen. Feltételezzük, hogy mindazok, akik imádkozva fordulnak Istenhez, őszinték, és természetesen azt kérik tőle, ami számukra abban a pillanatban a legfontosabbnak tűnik. De vajon a Biblia igazolja-e azt a hitünket, hogy minden imádságnak a kérésnek megfelelően kell teljesülnie?

Lehet, hogy Isten meghallgatja egy szülő imáját, aki gyermeke biztonságáért imádkozik a csatatéren. Lehet, hogy meghallgatja egy nemzet békéjéért szóló imákat is. Ha és amikor ilyen imák meghallgatásra találnak, az egyszerűen azt jelenti,

hogy ez összhangban állt az isteni akaratával. Istennek van egy rögzített terve, amelynek megfelelően gondoskodik az emberi fajról. Ez a terv nem az emberi teremtményeinek szeszélyeinek és önző kívánságainak kielégítésére készült, és semmilyen imádkozás sem változtatja meg a terveit.

„Az imádság megváltoztatja a dolgokat” – mondják, de nem változtatja meg Isten terveit. Isten nem ránk, sem a nemzetekre néz, hogy megtudja, milyen változásokat kell végrehajtania, hogy jobb körülményeket teremtsen számunkra vagy a világ számára általában. Milyen kevés bizalmunk lenne egy olyan istenben, akinek a véleményét egyszerűen meg lehetne változtatni az emberek imádságainak ékesszólásával vagy meggyőző erejével!

„Legyen meg a te akaratod”

Imaikban Isten népének legfőbb gondja és vágya az kell, hogy legyen, hogy minden tapasztalatukban az Ő akarata teljesüljön. Erre kiváló példát találunk Jézus esetében. A Gecsemáné kertben, amikor a Mester letartóztatásával és halálával nézett szembe, „szomorúság és szorongás fogta el, és így szólt hozzájuk [tanítványaihoz]: Meghasad a szívem a bánattól. ... Kicsit továbbment, arcra borult, és imádkozva így szólt: Atyám, ha lehetséges, múltjon el tőlem ez a kehely. De ne az én akaratom szerint, hanem a tiéd szerint.” – Máté 26:38,39

Isten akarata volt, hogy Jézus, az emberek Megváltója és Üdvözítője megaláztatásban és halálban részesüljön. Az isteni tervnek ezt a fontos jellemzőjét az Ő szent prófétái már előre megmondták. Jézus mindenekelőtt azt akarta, hogy Atyja akarata teljesüljön, függetlenül attól, hogy ez mit jelentett számára. Ezt később, amikor letartóztatására készült, megerősítette. Péter kardját rántotta, hogy megvédje Mesterét, aki így szólt hozzá: „Tedd a kardodat a hüvelyébe! Az a kehely, amelyet az Atyám adott nekem, nem fogom-e meginni?” – János 18:10,11

Jézus követőinek kiváltsága, hogy vele együtt szenvednek és meghalnak. Pál arról beszélt, hogy „Krisztussal együtt keresztre feszítettek”, és azt is írta: „Nektek adatott Krisztusért, hogy nemcsak higgyetek benne, hanem szenvedjete is érte” (Gal 2,20; Fil 1,29). Arra vagyunk hívva, hogy kövessük Jézus nyomdokait, ezért tudjuk, hogy nem Isten akarata, hogy megkíméljen minket minden nehézségtől. Így, ahogy Jézusnak is, nekünk is az kell, hogy legfőbb gondunk az legyen, hogy az Úr akarata teljesüljön halandó testünkben. Lehet, hogy az Úr akarata az, hogy egy ideig élvezzünk bizonyos földi áldásokat. Imádságaink terhe azonban nem ezekért kell, hogy legyen, hanem azért, hogy minden élettapasztalatunkban az Ő akarata teljesüljön.

Jézus ezt a gondolatot továbbfejlesztette, amikor azt mondta tanítványainak, hogy amíg őbenne maradnak, és az ő szavai bennük maradnak, bármit kérhetnek imádságban, és megadatik nekik (János 15:7). Ez úgy tűnhet, mintha biztosítanánk, hogy kiváltságunk van arra, hogy bármit kérjünk Istentől, ami eszünkbe jut és amit akarunk (), de ez nem így van.

Figyeljük meg a Mester kijelentéséhez fűzött feltételt: „Ha én bennem maradok, és az én szavaim bennetek maradnak.” Krisztusban maradni azt jelenti, hogy tagjai vagyunk az ő testének, ő pedig a mi fejünk. (Kolossé 1:18). Ez azt jelenti, hogy az ő gondolatai a mi gondolataink lesznek, és az ő tervei a mi terveink. Ha akaratunkat így teljesen átadtuk Istennek Krisztuson keresztül, akkor nem lesz saját akaratunk, ezért imáink nem azt fogják kérni, amit mi akarunk, hanem csak azokat a dolgokat, amelyek összhangban vannak a fejünk akaratával. Ha így imádkozunk, összhangban az Úr akaratával, biztosak lehetünk abban, hogy kedvező választ kapunk.

Ez összhangban van egy másik kijelentéssel, amelyet Jézus tett tanítványainak, amikor arról tájékoztatott minket, hogy a Mennyei Atya örömmel adja a „Szent Szellemet azoknak, akik kérik tőle”. (Lukács 11:13). Isten Lelkével telve lenni azt jelenti, hogy gondolatainkban az Ő gondolatait követjük, és

2025. augusztus

életünk azoknak megfelelően alakul. Akkor nem fogunk Istentől más áldásokat kérni, csak azokat, amelyeket megígért nekünk, és így soha nem fogunk kételkedni abban, hogy imáink meghallgatásra találhatnak.

„Jöjjön el a te országod”

A Lukács 11:1 feljegyzi a tanítványok kérését: „Uram, taníts minket imádkozni.” Erre válaszul Jézus megadta nekik azt, amit ma „Az Úr imádságaként” ismerünk. Ebben a mintaimádságban útmutatást kapunk arra, hogy miről imádkozhatunk.

Ennek a rövid imavázlatnak fontos része a megfelelő módszer, ahogyan Istenhez fordulunk: „Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved” (2. vers). A Szentírásban Ádámot „Isten fiának” nevezik. (Lukács 3:23,38). Amikor azonban vétkezett, elvesztette fiúi mivoltát, elidegenedett Istentől, és halálra ítélték. Ádám gyermekei, az egész emberi faj, szintén elszakadt Istentől, ezért nem tudják őt megfelelően „mennyei Atyáknak” szólítani. Ez a kiváltság kizárólag azoké, akik megbánták bűneiket, elfogadták Jézust személyes Megváltójuknak, és teljes odaadással, vagy szentséggel elkötelezték életüket Istennek, hogy az Ő akaratát cselekedjék. Ők úgy vannak ábrázolva,

mint akik megkapták Isten fiúi lelkét, és így az Ő gyermekeivé váltak. - Róma 8:15; Galata 4:6

Isten gyermekeként ezek mindenekelőtt azt fogják kívánni, hogy tiszteljék Atyjuk nevét. Így szavakkal és tettekkel mindig az lesz a hozzáállásuk: „Szenteltessék meg a te neved.” Mennyei Atyánk nevét megfelelően megszentelni azt jelenti, hogy amikor imádkozva közeledünk hozzá , azt úgy tesszük, ahogyan Jézus a Szentírásban megmutatta nekünk. Ő elmagyarázta, hogy imáinkat az ő nevében kell felajánlanunk. – János 15:16

Ennek oka van. Az igazságosan elítélt faj tagjaként nincs helyünk az isteni trón előtt, csak Jézus, a mi közbenjárónk által. (1 János 2:1). Az ő nevében és az ő kiontott vére által kivívott érdemén keresztül kiváltságunk van, hogy „bátran” járuljunk a kegyelem trónjához, hogy bocsánatot és minden más áldást kérjünk, amelyet szerető Mennyei Atyánk megígért nekünk. (Zsidók 4:16). Ha helyesen szenteljük meg az ő nevét, soha nem merünk Jézuson kívül máshoz fordulni.

Ha követjük az Úr imájának példáját, kérésünk nem annyira saját magunkért lesz, hanem mások áldásáért. Erre utal az imádság első kérése: „Jöjjön el a te országod. Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.” (Máté 6:10; Lukács

11:2). A válasz erre a kérésre sok évszázadon át imádkozók kérdésére is válasz lesz. Ez a válasz minden ember jogos vágyait kielégíti. Békét, egészséget és örök életet jelent mindazok számára, akik az Úr királyságának igaz törvényeihez igazodnak.

Az áldások, amelyekre az emberi faj vágyik, és amelyekért milliók imádkoznak, mind Isten által előre megtervezettek, és az Ő minden prófétáján keresztül megígért királyságában biztosítottak. Ezekben az ígéretekben sok részletet találunk azokról az áldásokról, amelyeket az ígér az embereknek, beleértve a meghaltak feltámadását is. Isten nem volt közömbös az emberek szenvedései iránt, és nem sűket füleket mutatott segítségért kiáltóiknak. Amikor eljön az ideje, imáikra adott válasza messze meghaladja mindazt, amiben valaha is mertek reménykedni.

Vegyük például azokat a szülőket, akik gyermekük biztonságáért imádkoznak a csatatéren. A szülők szeretik gyermeküket, és semmi sem jelenthet nekik többet, mint hogy biztonságban hazatérjen a családi otthonba. Ha azonban a gyermek nem tér vissza, első gondolatuk az lehet, hogy Isten nem törődik vele, hogy nincs irgalma. Mennyire másképp éreznének a szülők, ha hinni tudnának abban, hogy

Isten sokkal kielégítőbb hazatérést biztosított, mint amit imádkozásukban valaha is elképzelték!

Milyen keveset tudnak néha a szülők azokról a nehézségekről és szenvedésekről, amelyektől gyermeküket megmentheti az, hogy elalszik a halálban. Végül is mind a szülők, mind a gyermekek egy haldokló faj tagjai, és a csatatéren való halál és a későbbi, öregkori halál közötti különbség csak pillanatnyi, ha az örökkévalóság végtelen kiterjedéséhez viszonyítjuk. Ebből a szempontból kell megtanulnunk tekinteni az imádság témájára és arra, ahogyan Isten válaszol kérésünkre.

Az a tény, hogy imádkozunk Istenhez, elismerése annak a hitünknek, hogy az Ő bölcsessége, hatalma és szeretete messze meghaladja a miénket. Mégis gyakran elfelejtjük ezt, és úgy érezzük, hogy nem tisztelte meg imáinkat, mert nem úgy válaszolt rájuk, ahogy mi szeretnénk volna, a mi csekély képességeinkkel. A halálra ítélt életünk nagyon rövid. Az eredményeket aszerint ítéljük meg, hogy eléri-e az érettséget ebben a rövid időben, amelyről tudunk. Isten cselekedeteit azonban nem ebből a szempontból kell megítélnünk.

A Szentírás úgy beszél Istenről, mint „örökkévaló” (Zsoltárok 41:13; 90:2). Nincs szükség arra, hogy tervének bármelyik szakaszát a mi rövid életünk alatt befejezze, még akkor sem, ha az egyéni kérésünkkel

kapcsolatos. Ha ma imádkoznánk Istenhez valami különleges áldásért, ami összhangban áll az Ő akaratával, és a válasz csak holnap vagy akár holnapután érkezne, nem veszítenénk el a hitünket, hanem örülnénk, amikor a válasz megérkezik. Istennek is vannak „holnapjai”. Napjai nem órákban mérhetők, mert korszakok, és az Ő „holnapja”, Krisztus ezeréves királyságának korszaka, az összes áldás, amelyre a világ jogos vágyakozással vár, és amelyért milliók kérték Istent, bőségesen árad majd az emberiségre. Ezt felismerve az emberek így fognak válaszolni: „Ez a mi Istenünk, akire vártunk, ... örülni fogunk és vigadni fogunk az ő üdvösségében.” – Ézsaiás 25:9

„Ahogy a mennyben”

Már megtanultuk, hogy Isten nem válaszol olyan imádságra, amely nem áll összhangban az ő akaratával. Az Úr imájában ez az elv világosan meg van fogalmazva. Az imádságban Isten áldását kérjük a föld népe számára – nem pedig bármilyen állítólag jó dolgot, amire vágyakozhatnak, hanem olyan dolgokat, amelyek összhangban állnak az isteni akaratával: „Legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.” – Máté 6:10

Milyen nagy szabadságot adott nekünk az Ő akaratával összhangban lévő dolgokban! Isten

akarata a mennyben teljesedik, és az Ő szándéka, hogy a földön is ugyanolyan mértékben teljesedjen. Természetesen nem tudjuk, hogy Isten akarata a mennyben milyen módon teljesedik, de ésszerűen biztosak lehetünk abban, hogy a gonosz, ami most a földön létezik, nem sújtja azoknak az életét, akik a szellemvilágban, azaz a mennyben élnek.

A háború az egyik legnagyobb gonoszság, amely nem áll összhangban az isteni akaratával. Ezért imádkoznunk kell a békéért. „ ” (Zsoltárok 122:6; Nahum 1:15). Valójában nem imádkozhatnánk azért, hogy Isten akarata a földön is úgy történjen, mint a mennyben, anélkül, hogy a békéért imádkoznánk. A békéért való imádságainknak összhangban kell állniuk Isten békét teremtő tervével, azaz az Ő királyságának tervével. (Ezékiel 37:21-28). Megígérte, hogy királyságot alapít, kormányt hoz létre. Jézus lesz a király abban a kormányban. „A kormányzás az ő vállán lesz” – írta Ézsaiás, és „a kormányzásának növekedése és a békének nem lesz vége”. – Ézsaiás 9:6,7

Kétségtelen, hogy Isten szimpátiával tekint az emberiség háború megszüntetésére irányuló vágyára. Amikor a nemzetközi feszültség magasra szökik, és a háború elkerülhetetlennek tűnik, mindkét oldalon a jámbor emberek kénytelenek imádkozni a békéért. A háborút fenyegető ellentétek megoldódhatnak vagy sem, de tudjuk, hogy végül

2025. augusztus

egyetemes és tartós béke fog bekövetkezni. Nem azért, mert a nemzetek végre megtalálják a béke megvalósítható receptjét, hanem azért, mert „a Béke Fejedelme” átveszi a föld kormányzását (Ézsaiás 9:6). Akkor teljesül az imádság: „Jöjjön el a te országod!”

Krisztus kormányzását a Szentírás „az ÚR hegyének” szimbolizálja. Mika 4:1-4-ben azt olvassuk, hogy eljön az idő, amikor az emberek azt mondják: „Menjünk fel az ÚR hegyére, Jákób Istenének házába, és ő megtanít minket az ő útjaira, és mi az ő ösvényein járunk, mert a törvény Sionból, az ÚR szava Jeruzsálemből fog kijönni. És ítéld majd a sok nép között, és megfeddi a távoli erős nemzeteket, és kardjaikat ekévé, lándzsáikat szőlővesszővé kovácsolják; nem emelnek kardot nemzet nemzet ellen, és nem tanulnak többé háborút. Mindenki ül a szőlőfája és a fügefája alatt, és senki sem ijeszt meg őket, mert a Seregek Urának szája mondta.”

Milyen csodálatos program a leszereléshez! Ez Isten terve, és amikor békéért és a nemzetek leszereléséért imádkozunk, tegyük azt abban a biztos tudatban, hogy Isten meghallgat minket, és imáinkra az Ő akaratának megfelelően fog válaszolni, ami az Ő országán keresztül fog megvalósulni. „Ő szünteti meg a háborúkat” – jövendölte Dávid. – Zsoltárok 46:9

Ennek a fontos témának a második része a *Hajnal* magazin következő számában fog megjelenni. Ebben részletesen megvizsgáljuk az Úr imájának többi részét. Megvizsgáljuk továbbá Isten földi királyságának további aspektusait, amely a Szentírás szerint minden embert megáld, és választ ad a több évszázadon át elmondott milliók szívből jövő imájára.